

VÕ HỒNG

ĐI CON ĐƯỜNG KHẮC

Đi con đường khác

Vũ Hồng

đi con đường khác

Võ Hồng

Bìa: *Mac Monks*

Nguồn: *Thư viện Tiểu Lùn*

đi
con đường khác

VÕ HỒNG

Tuần báo VĂN
Tuyển tập Xuân Giáp Dần 1974

- Bác gắng tăng thêm tốc độ.
- Dạ.
- Gắng tăng thêm nữa,
- Dạ.

Người tài xế bặm môi, nhíu sát hai lông mày vào nhau. Những nếp nhăn hằn lên, khổ sở. Tôi chong mắt nhìn ra trước xe. Những cánh đồng trải rộng, trải dài, lác đác có thôn áp nấp sau những lũy tre. Chúng nằm bất động, cản ngăn tầm mắt khiến tôi có cảm tưởng là xe vẫn còn chạy chậm. Tôi muốn giục thêm bác tài nhưng tự nhiên thấy mình khiếm nhã. Tôi đã giục nhiều lần rồi. Giục thêm, có

khác nào bảo rằng bác ta thiếu thiện chí hay kém tài năng.

Tôi ngồi chồm ra trước, làm như tư thế đó giúp cho xe chạy mau hơn. Tôi rung những ngón tay tưởng như điều đó làm cho chiếc xe cũng sốt ruột mà gắng chạy nhanh hơn. Rặng núi thấp có những rẫy sắn rẫy đậu nằm bắc than trên sườn, từ này giờ vẫn chưa vượt qua. Tôi muốn bắt chấp xã giao lên tiếng giục bác tài chạy mau hơn nữa, nhưng chợt nhìn xuống cây kim đỏ chỉ tốc độ tôi phát hoảng: 110 cây số giờ. Đó là tốc độ nguy hiểm đối với đoạn đường này. Là đùa với Thần Chết và đi kể cái Chết.

Tôi lầm nhẫm nghĩ: “Đằng nào cũng trễ rồi. Hôm nay đã 16 tháng Chín. Xe không thể chạy về đêm Trưa ngày 17 là hết. Là xong hết...” Tôi cảm thấy nóng nơi khoé mắt. Tôi cảm thấy nước mắt đang tụ

tập về điểm lệ nhưng tôi cố ngăn không cho chúng hợp thành giọt. Tôi cắn răng, cầm chắc sự can đảm trong bàn tay trái nắm chặt.

Chợt xe phanh gấp một tiếng két nhức tai. Tiếng bánh xe lết trên mặt đường. Người tôi nhảy chồm lên, ngã nhào tới trước. Nhưng tôi hoàn toàn không có chút hoảng sợ. Tôi bình tĩnh đến mức độ lạ lùng. Tôi sửa lại tư thế ngồi, dựa lưng ra nệm và chậm rãi ra lệnh :

– Thôi bác chạy chậm lại. Tám mươi đến chín mươi cây số thôi.

Tôi không cần biết cái hãm phanh vừa rồi có nguyên do nào. Mọi nguyên do đều vô ích khi không sửa chữa được Thực tại. Tôi nhắm mắt lắng nghe hơi thở của mình. Trong trí óc tôi có tiếng kêu: “Chương ơi! Chương ơi!”, tiếng kêu

của tiềm thức tôi. Không có tiếng đáp lại. Vĩnh viễn từ nay sẽ không còn tiếng đáp lại.

Tôi lần mở xác lấy ra tờ chương trình. Năm chữ x Đại giới đàn Phước Huệ in màu chữ đỏ. Những danh từ xa lạ. Lật trang sau...

Điều kiện thọ giới Sa-di :

Thuộc hai thời công phu

Thuộc hai cuốn luật tiểu

Điều kiện thọ giới Tì-kheo :

Đã thọ Sa-di ít nhất hai năm

Đủ hai mươi tuổi đời

Thuộc hai thời công phu và bốn cuốn luật tiểu

Phải có đầy đủ y bát, tọa cụ và đầy lọc nước.

Những điều kiện này đang ràng buộc Chương. Đang thắt cột Chương vào một tập thể lớn có qui luật, nơi đó Chương xóa bỏ Quá Khứ của anh. Nơi đó Chương sẽ là một cái là trong nhiều cái là, một cành cây giữa những cành cây, một hạt bụi lẫn lộn trong hằng hà sa số hạt bụi. Và tôi, Trâm, người yêu của anh sẽ không còn chiếm nửa linh hồn anh, ba phần tư linh hồn anh, bốn phần năm linh hồn anh... mà tôi rút gọn lại chỉ còn là một chúng sinh xếp đồng đẳng với muôn triệu chúng sinh trước đôi mắt anh. Tôi tham lam hơn, Chương ơi. Tôi không chịu được ý niệm Dân chủ, tôi ghét cái cân của ngành Luật pháp bởi tôi không chịu đồng đẳng với ai, tôi phải chiếm chỗ cao hơn hoặc là tôi đoạn tuyệt.

Mà anh có đi tu thật không? Có thể là con Như nó lầm không? Em nhận được thư hỏa tốc của nó bảo đích xác là có tên anh trong danh sách những người nhận giới trong Đại giới đàn. Có thể có sự trùng tên không? Em không hy vọng lắm. Khó có hai người cùng mang tên Lại Tăng Chương.

Như nó gởi luôn cho tôi tờ chương trình. Ngày 17 tháng 9 Quý Sửu, sáu giờ: Hưng tác thượng phan, khai chung bồng, khai kinh bạch Phật. Tôi chẳng hiểu nói cái gì trong đó. Đoán lơ mờ là có treo cờ, đánh chuông, tụng kinh. Chắc không sai mấy. 8 giờ: Tấn đàn Sa-di. Chắc có nghĩa là truyền giới cho mấy ông Sa-di. 12 giờ: Quá đường. Có phải nghĩa là đi qua phòng ăn để thọ trai? Có thể là không phải vậy. Mặc kệ. Chiều ngày 19 và sáng ngày 20: Tấn đàn Tì kheo. Lễ truyền giới

cho Tì kheo kéo dài lâu hơn chắc bởi cấp bậc tu trì cao hơn. Chẳng biết Chương sẽ nhận giới ở cấp bậc nào.

Tôi hỏi bác tài:

– Bác dự tính chạy hết tốc lực thì tối nay nghỉ ở đâu?

– Theo cái đà này thì chúng ta phải nghỉ đêm tại Sông Cầu.

– Sông Cầu là chỗ nào?

– Giữa Qui Nhơn và Nha Trang..

– Chỗ đó có khách sạn không?

– Không hy vọng có.

Tôi định hỏi thêm: “nếu không có khách sạn thì ngủ ở đây và đậu xe ở đâu” nhưng trí óc tôi lười biếng quá rồi, tôi không muốn đặt câu hỏi nữa. Thà để trí

óc trống rỗng, trắng bệch còn hơn là bắt nó nghĩ suy lấy lẽ.

Con đường chạy dài, xe vượt quá một cánh đồng thì bắt gặp một xóm làng. Những ngôi nhà tranh đứng hiu quạnh bên cạnh những bụi chuối bụi sả trông thật buồn. Tưởng chừng như những ngôi nhà bỏ hoang nếu nhìn quanh quất đâu đây không thấy một con chó đang nằm khoanh nơi chái bếp, một con gà giò ốm lủng không đi thơ thẩn nơi vại nước hay một bà lão gầy gò da mặt nhăn nheo đang nhú mắt nhìn ánh nắng rung rinh.

Chương sống cô đơn từ những ngày nhỏ. Gia đình anh là một thảm kịch: Cha mẹ ly dị nhau, cha cưới vợ riêng và mẹ đi lấy chồng. Anh trở thành đứa trẻ mồ côi bởi vì về ở với cha thì không chịu được dì ghẻ, về ở với mẹ thì không chịu được

dượng ghẻ. Cha và mẹ anh khi cùng ở với nhau thì điều khiển một nhà xuất nhập cảng lớn, khi ly dị nhau thì trở nên hai nhà xuất nhập cảng còn lớn hơn xưa. Trong việc tái lập gia đình, hai người đều tỏ ra gặp được Hạnh phúc. Tóm lại chỉ có Chương mới là kẻ bất hạnh cho dù cha và mẹ anh đều nài nỉ anh về ở với mình, và ở với người nào thì anh cũng được chịu đãi sung sướng. Chương sống tự lập ngay khi vào Đại học. Khi ra trường, anh xin đi dạy học ở một tỉnh miền Trung.

Gia đình tôi và gia đình Chương quen nhau từ nhiều năm vì Ba mẹ tôi cũng mở hãng xuất nhập cảng. Cảm tình giữa chúng tôi biến thành tình yêu và sóng gió trong gia đình Chương khiến tôi càng yêu anh nhiều hơn. Tôi thấy tôi có bốn phận đối với Chương, giúp đỡ và an ủi anh. Chương chỉ còn có tôi ở trên

đời để yêu ngoài cái đam mê suy tưởng Triết học. Yêu tôi, nhưng khi Ba mẹ tôi đề cập đến hôn lễ thì Chương tỏ vẻ ngại ngùng.

– Hôn lễ, đó là nghi thức cần thiết. -
tôi nói.

Chương gật đầu:

– Đúng vậy.

– Nhưng sao anh...

– Tại vì... Tại vì...

Tôi đoán biết tại vì sao rồi. Ba mẹ tôi giàu lớn còn anh thì hiện thời đang đứng sắp hàng theo chỉ số. Phải đi nhích tới từng bước. Nếu không muốn để cho đồng tiền cám dỗ thì mắt phải chăm chăm nhìn lên những chữ Lễ nghĩa, Liêm sỉ, Đạo đức.

Chương yêu tôi mà không dám cưới tôi. Ngoài ra, những hình ảnh của cuộc hôn lễ linh đình ngày cha anh đi cưới mẹ anh đã ám ảnh anh. Chính tôi đã được nhiều lần ngồi nhìn say mê những bức hình chụp đám cưới ấy. Cha anh mặc áo thụng gấm có thêu những cái hoa to bằng cái bát úp. Má anh đội khăn màu vàng như một nàng công chúa. Xung quanh hai người là cả một rừng áo gấm và một bầy công chúa xinh đẹp như nhau. Bây giờ thì những chữ Song Hỷ bị bẻ ra làm đôi, mỗi người cầm giữ một nửa. Chương không thuộc về một bên nào. Anh lững lơ ở nơi biên giới, ở nơi ranh giới, ở no men's land, ở chỗ đáng lẽ không có người.

Tôi nói:

– Nhưng em không thể đến sống với anh mà không có hôn lễ.

- Anh biết.
- Biết mà vẫn cứ để vậy ?
- Anh không có lối thoát.
- Ba mẹ em không thể đợi anh lâu.
- Chắc là anh mất em.

Từ ngày anh ra miền Trung, tôi làm gân không biên thư cho anh nữa. Tôi đợi sự hồi tâm của anh. Thì đột nhiên có bức thư khẩn cấp của Như.

– Bác liệu có thể chạy xa hơn Sông Cầu không ?

– Thừa cô chắc không được. Giờ này mà mình còn leo đèo Cù Mông thì không hy vọng đi vượt quá Sông Cầu.

– Cù Mông là cái gì ?

– Cái đèo lớn nằm giữa tỉnh Bình Định và tỉnh Phú Yên.

– Sao mà lắm đèo lắm ải vậy ? ?

– Miền Trung mà cô. Hết đèo đến ải.

Y như cuộc đời của Chương. Y như mối tình của chúng tôi. Người bình dân hát rằng: «Thương nhau tam tử núi cũng trèo, thất bát sông cũng lội cửu thập đèo cũng qua». Đó là những sông những núi những đèo của Thiên nhiên, dẫu cao dẫu sâu dẫu trắc trở mà với quyết tâm người ta vẫn có thể vượt được. Chỉ cần thời gian. Với núi đèo do con người tạo ra thì vượt qua không phải dễ. Và Chương đang chọn một lối vượt qua của anh.

Tôi ngủ lại đêm ở Sông Cầu. Đêm thật đen và thật buồn,

Thành phố nằm bẹp dí xuống mặt đất, nhà thấp và mặt biển liếm sát bờ cát. Không thấy một sự cố gắng vượt lên. Hạnh phúc xuề xòa, Hạnh phúc cao một thước nằm ngang vòng tay ôm, Hạnh phúc cao một thước sáu ngang đôi môi hôn. Hạnh phúc trong giây phút hiện tại, trong đêm tối an nghỉ, giữa hai tràng đạn bắn vu vơ, giữa hai quả hỏa tiễn câu vu vơ. Chương ơi, anh coi thưởng thứ Hạnh phúc trần gian này, anh ngược nhìn lên cao hơn, anh rướn mình lên cao hơn.

Sau một đêm ngủ chập chờn, mới mờ sáng chiếc Falcon đã lại lướt gió, nuốt vội đường trường. Những cánh đồng còn chìm trong một biển sương trắng đục mênh mông. Những toán dân vệ đi thành hàng lặng lẽ trên những bờ ruộng thấp, mũi súng chĩa xuống đất. Một đêm tối bất trắc đã qua, mọi người đón nhận

ánh sáng mặt trời, vui mừng như giữa những thời xa xưa loài người còn cư ngụ trong hang đá.

Xe nhả nài bỏ lui lại những xóm làng. Xe hớn hở lượn theo vòng đèo, xe mê mải bò lên những dốc cao. Ánh nắng đã lên, nhuộm hồng những tàu lá cau, nhuộm vàng những ruộng lúa. Tôi không có cách nào trì nín thời gian, chiếc kim đồng hồ cứ lặng lẽ quay vòng và khi xe tôi ngút hơi đậu lại chân núi nơi địa điểm của giới đàn thì mặt trời đã lên cao.

Trể giờ rồi. Tôi không còn hy vọng nắm giữ lấy đôi tay Chương và đổ ra những giọt nước mắt để bắt anh lưỡng lự, khí giới của tôi chỉ có thể. Tôi hơi hãi leo lên triển núi, đặt chân bất kể lên những viên đá gập ghềnh. Những bụi me đất, những đám lá đang là bím bím bò vô tư dưới chân những cây mít cao. Lối đi

thoai thoải rải rác lá vàng, lẫn quất dưới những tàng cây âm u.

Leo được nửa dốc, tôi mệt quá ngồi bệt xuống một tảng đá. Đẳng nào thì cũng đã trễ rồi. Bóng người lao xao ở đỉnh núi, di động rộn ràng, Tiếng tụng kinh chậm rãi, tiếng mõ gõ nhịp đều đều được máy phóng thanh chuyên vang xuống núi. Tôi gượng đứng dậy bước tiếp, Vài người lên xuống cùng chia với tôi lối đi hẹp. Tôi bước lên những bậc cấp xây bằng đá. Tôi vịn tay lên đường lan can bằng xi măng. Tôi bước lên những bậc cuối cùng.

Người đi dự lễ mặc áo dài nghiêm trang đứng nhấp nhô ở dãy nhà trù, ở hiên nhà khách, ở sân chùa chen chúc bụi trúc khóm tùng. Tôi len vào giữa những thân người, tôi luôn vào giữa những thân cây. Tôi đi lần tới chánh điện. Uy nghi lạng lẽ, một tượng Phật lớn thếp vàng ngồi

tĩnh tọa trên đài cao. Phía dưới, nhiều vị sư đắp y vàng ngồi nghiêm trang sau những chiếc bàn thấp sắp dàn ra hai bên. Nơi bàn giữa dưới chân tượng Phật, một vị Đại lão hòa thượng đang chậm rãi cân nhắc từng tiếng giữa cái im lặng mênh mông, cái im lặng mắc kẹt dưới những góc bàn chân ghế, cái im lặng rung rinh trên đầu người :

– Các giới tử ! Phật vì đại sự nhân duyên mà ra đời cho nên nói ra không lường pháp môn, tám vạn bốn ngàn diệu nghĩa... (tôi đang nhích tới để nhìn cho rõ mặt vị Đại lão hòa thượng)... tóm lại không ngoài ba môn học là giới, định, huệ. Song huệ do định mà phát, định nhờ giới mà sinh, công năng sinh ra giới... Các bậc Thánh nhờ giữ giới mà chứng Bồ đề, chư Phật do nơi giới mà thành Chánh giác..

Tôi đưa mắt nhìn sang đám đông gần ba trăm vị sư trẻ đang quỳ trật tự trước lễ đài, cúi đầu lắng tai. Không cần hỏi ai tôi cũng biết đó là những ông Sa-di. Tôi vội vàng rời chỗ đứng đi lần về phía giới trường đó.

Những ông sa-di mặc áo tràng màu xám, Vì giới trường hẹp, họ sắp thành mười mấy hàng, mỗi hàng gần hai mươi ông. Tôi điểm mặt từng người một để tìm khuôn mặt của Chương.

Hàng đầu: một, hai, ba, tư, năm... mười ba, mười bảy... không có.

Hàng nhì: một, hai, ba, tư... mười lăm, mười sáu. Không có.

Hàng ba: một, hai... năm... bảy... mười hai...

Hàng tư: một, hai... tám, chín...

Tim tôi đập rộn ràng. Lạy Trời đừng có Chương. Sự thể sẽ không quá chậm đâu miễn là không có Chương trong đó. Tôi sẽ chấp nhận mọi điều kiện của Chương, tôi sẽ không cần đám cưới linh đình, tôi sẽ ở cạnh Chương giúp anh vượt qua những khổ não chập chùng đang bủa vây anh. Tôi sẽ quày xe lại đi ngay ra Trung tìm anh, tôi sẽ tự lái xe lấy và lần này kim tốc độ sẽ chỉ tám mươi cây số là cùng, bởi chúng tôi yêu đời, bởi chúng tôi quý trọng sự sống.

Hàng chín: một, hai... tám... mười bảy... Không

Hàng mười: một, hai... mười bốn, mười lăm... Không

Hàng mười một: Một...

Tim tôi nhói lên, Mắt tôi hoa đi. Tôi vội bấu tay vào khung cửa. Chương đó. Rõ ràng là Chương đó. Tôi nhìn anh trùng trùng. Anh cúi đầu lắng nghe pháp ngôn của Hòa thượng.

– Nay các vị nguyện bỏ thế tục theo phép xuất gia, vượt khỏi thường tình là không lạy cha mẹ. Song các vị phải nhớ bốn ân đức lớn trong giờ phút này phải chuyên tỉnh lễ tạ, về sau không còn lạy nữa.

Có tiếng phát ra từ loa phóng thanh:

– Giới tử xoay về hướng Bắc lễ tạ bốn ơn.

Những tấm lưng cúi xuống, quỳ lạy đứng lên, rồi lại nhịp nhàng cúi xuống, cuộn cuộn như những lượn sóng nhấp nhô. Lạy Tạ cha mẹ! Phải lắm, cha mẹ

«sinh thành chi đức», công lao như bể trời. Tôi nghe người ta nói «cát ái tử thân», nhưng cát ái tử thân đâu phải chỉ có cắt đứt tình thương đối với cha mẹ. Nơi những quả tim kia chỉ có tình thương cha mẹ thôi sao ? Chương ơi, thế em không có một chỗ đứng nào trong trái tim của anh sao? Sao anh không lẩm nhẩm nói tiếp lời Hòa thượng rằng: «Còn riêng con, con xin lạy thêm một lạy để tạ tử...» Không không, anh tha lỗi cho em, em không dám đòi hỏi một cái lạy của anh. Tình yêu không có nghĩa gì hết. Đối với cha mẹ, từ giờ phút này anh đã xin cắt đứt bốn phận rồi mà. Bốn cái lạy cuối cùng hướng về cha mẹ trả nghĩa sinh thành. Từ nay dù cha mẹ anh có tử trần, anh cũng không được quyền quỳ lạy trước bàn thờ nữa, Anh đã cắt đứt mọi dây liên lạc tình cảm, cắt đứt mọi bốn phận riêng tư, như cái cây đã bứt lìa

hết mọi lớp rễ chẳng chịt bám vào lòng đất và thay vào đó, cây sẽ nhú ra những lớp rễ mới, bám vào những sinh môi mới. Em thuộc vào sinh môi cũ của anh. Đã cắt đứt lìa rồi. Hai giọt nước mắt lặng lẽ lăn trên má tôi.

Cùng với các vị sa-di, anh vừa tụng niệm bốn lời thệ nguyện vừa quỳ lạy liên hồi :

Chúng sinh vô biên thệ nguyện độ

Phiền não vô tận thệ nguyện đoạn

Pháp môn vô lượng thệ nguyện học

Phật đạo vô thượng thệ nguyện thành.

Anh lạy vụng hơn mọi người, luôn luôn quỳ gối chậm hơn và đứng dậy cũng chậm hơn. Có hồi vướng víu gấp

gáp, anh lúng túng sắp ngã. Nhưng anh đã gượng lại được. Nhìn anh quỳ lạy mà lòng em xót xa. Quỳ lạy là cái hình thái khiêm tốn cùng cực, hạ mình cùng cực, là xóa bỏ cái ngã mạn to lớn mà ngoài đời, trước kia anh đã dựng lên với tất cả niềm kiêu hãnh. Bây giờ, ở giữa chốn này, anh xếp lại đôi cánh đại bàng.

Giọng trầm trầm của Hoà thượng chủ lễ :

– Các giới tử, cái y này tiếng Phạm gọi là ca sa. Mặc y này có thể giải thoát tham, sân, si... Tôi nay trao y này cho các vị, các vị phải gia pháp mà thọ trì.

Tiếng Hòa thượng vừa dứt, mỗi Sa-di lần mở chiếc y vàng mới tinh còn nguyên lần xếp choàng vào người, choàng ra ngoài chiếc áo xám đang mặc. Gần ba trăm vị vươn tay duỗi vai, xốc cổ vượt

lưng... đã tạo ra một sinh hoạt rộn ràng. Nhiều vị lúng túng trong việc tháo cái dải áo và cột lại dải áo. Nhiều vị vội vàng, xô tay lộn ngược. Chương là một trong những người lúng túng. Ngoài đời anh vẫn vậy. Anh như con hải âu bay vượt trùng dương, thách thức bão tố, nhưng để đứng trên boong tàu thì chỉ làm trò cười cho lũ thủy thủ độc ác nhỏ nhen.

Một vị Tì kheo đứng cạnh đó đã tiến lại choàng chiếc y vàng lên vai anh. Vị đó còn ân cần buộc dải áo giúp anh và vuốt thẳng bầu áo. Xin cảm tạ vị Tì kheo rộng lòng lân mẫn. Chương hôm nay chỉ còn có quý vị để giúp đỡ, để an ủi. Ngày trước đôi mắt tôi chọn ca-vát cho anh. Đôi tay tôi chọn bút-tất cho anh. Mũi tôi chọn nước hoa cho anh. Hôm nay thì những món kể trên trở thành kỷ niệm. Hòa thượng lúc này có trao giới tướng :

– Các ông suốt đời không đeo tràng hoa thơm, không xoa ướp đầu thơm vào người, không xem nghe ca múa hát xướng, không ngồi giường cao, không tham chứa vàng bạc...

Mọi giới cấm đều không nặng đối với Chương. Khi ở ngoài đời anh cũng chỉ bị nhuộm màu đời một cách lợt lạt. Luôn luôn anh là kẻ phong phú trong suy tưởng mà bản cùng trong hưởng thụ.

Khi các vị Sa-di đã tế chĩnh y vàng đứng sát cạnh nhau thì cái quang cảnh giới trường bỗng sáng rực hẳn lên. Màu vàng rực rỡ, màu của tâm niệm giải thoát, màu của Đông Nam Á Châu tràn đầy ánh nắng và tràn đầy khổ đau. Chương bây giờ đã hòa mình vào cái khối màu vàng kia rồi. Anh lẫn lộn trong đó, anh biến mất trong đó, không thể chỉ nhìn sau lưng mà biết được anh, không thể

chỉ nhìn dáng đi mà biết được anh. Mà bây giờ cho dù có nhìn rõ mặt, thì anh cũng đã không còn là anh nữa rồi. Anh đã thay đổi khác rồi.

Tiếng chuông trống đổ hồi chấm dứt buổi lễ. Các Sa-di sắp hàng một đi vòng trước sân chùa, đi theo một hành lang dài để về các liêu. Từ một góc hoa viên, đoàn nhã nhạc bốn người mặc áo đen dài luân phiên nhau thổi những điệu kèn thật buồn. Tôi rời chỗ đứng, đi ra phía hành lang, ẩn mình dưới một gốc trúc bách diệp.

Đoàn Sa di lần lượt đi qua, áo vàng rực rỡ, mắt nhìn xuống đất, chân bước khoan thai. Tiếng kèn thánh thót, tiếng kèn nỉ non như dẫn dụ gót chân, như nâng nhẹ gót chân, những gót chân trần chạm nhẹ trên nền xi măng.

Một vị Sa-di đi qua, gương mặt nông dân nặng và chắc, Tiếp tới, một vị nét mặt ngày thơ, tuổi chưa đến 18. Một vị mày rậm và dài, mắt xếch như môn sinh của một Thiếu lâm tự. Một vị gầy gò mảnh khảnh tuổi có đến 30. Một vị đằm thắp mập mạp dáng khoan dung yêu đời, Một vị da mặt đen đúa lấm tẩm nhiều mụn. Chương lững thững đi tới kia. Luôn luôn nét mặt anh rạng rỡ và dáng dấp uy nghi. Không một cử động dư. Anh đi ngang qua chỗ tôi đứng. Ánh sáng nơi khuôn mặt bất động làm tôi bỗng nhiên bối rối kính sợ. Tự nhiên tôi quỳ xuống.

Hành động bất ngờ khiến có người lao xao di chuyển gần tôi. Họ đoán một biến động, phòng ngừa một bạo động. Tôi phải giơ tay ra hiệu cho họ yên tâm. Tôi không muốn xáo động những bước chân của Chương. Lúc này tôi có ý định

đợi khi anh đi qua tôi sẽ khẽ gọi tên anh. Tiếng gọi sẽ khuấy động cả tâm thức anh, sẽ chấn động cả tâm linh anh, sẽ phá đổ cả cái mặt biển bình lặng của tâm hồn anh hiện tại. Tôi tự tin bởi tôi biết tôi ngự trị nơi cái vùng trời Quá Khứ của anh. Nhưng khi nhìn ánh sáng nơi khuôn mặt bất động của anh, tôi vụt thấy tôi là kẻ bại trận. Vô nghĩa, phù du là tình yêu của một người đàn bà, là chính ngay người đàn bà. Trời ơi! Một con phù du vừa có ảo vọng ngông cuồng là vỗ cánh lên để làm giạt mình một con sư tử.

Bóng của Chương đi khuất, nối tiếp theo là những bóng khác, cũng chậm rãi đều đặn theo một nhịp điệu êm êm, mê hoặc của giọng kèn nỉ non. Tôi vẫn cứ quỳ đó bất động, bất lực, cảm thấm thía lần đầu tiên thân phận phù du của mình,

